

fahs

NUMMER 2 * SEPTEMBER 1989 * 3. ÅRG.

Et døgn i Helsingør

Døgnet X (datoen endnu ikke fastsat) vil komme til at gå over i historien. I de 24 timer skal livet i Helsingør Kommune lægges under lup og registreres til gavn og glæde for nutid og eftertid.

Historien er som bekendt det forgangne, men historien skabes i nuet. Derfor er vi selv en del af historien. Og for en gangs skyld er det ikke de store begivenheder det drejer sig om, men vort almindelige hverdagsliv, der skal fokuseres på: Hvornår står vi op - Hvad spiser vi - Hvor arbejder vi - hvad mener vi om vort liv, hvad sker på gaden, i hjemmene, på kontorerne, i forretningerne, på fabrikkerne - hvordan ser land, by og villakvarterer ud ?????

Svaret på den slags "banale" spørgsmål skal tilsammen give et mangesidigt og varieret billede af dagliglivet i 1989. HVORFOR? For fremtidens skyld! Vort daglig

liv er en del af fremtidens kulturhistorie, og vi vil gerne hjælpe vore efterkommere med at få et bedre grundlag at arbejde med, end vi har, når vi idag arbejder med vor fortid. Ganske vist findes der et utal af statistikker og offentlige registreringer af nutidens samfund, men disse giver langt fra det "kød og blod" som er nødvendigt for et nuanceret og levende billede af vort liv og færden. - For vor egen skyld! Vi kan allerede nu få gavn af en sådan undersøgelse.. Vi kan nu se noget andet end vor egen virkelighed og få en bedre forståelse for, hvad der foregår i lokalsamfundet. For at billedet kan blive så nuanceret som muligt, er det vigtigt at så mange som muligt deltager i projektet, som bliver stort og spændende med en masse opgaver. Nærmere herom i næste nummer af museumsbladet.

KP/lbm

FORSIDEN:

Frederiksborg Slot. Træsnit af Henneberg efter tegning af J. Th. Lundbye. Titelvignet på Weilbachs bog om Frederiksborg Slot, udg. af FAHS 1923.

fahs

REDAKTION:

Kenno Pedersen
(ansvarsh.)

Poul Korse

Lars Bjørn Madsen

Eva Deichmann

FAHS er et medlemsblad for FREDERIKSBORG AMTS HISTORISKE SAMFUND og udkommer 4 gange årligt. Artikler til bladet sendes til FAHS, sekretariatet, Stjernegade 6, 3000 Helsingør.

FAHS * NUMMER 2 * SEPTEMBER 1989 * 3. ÅRG.

Alfred Sørensen -Farum og Matador

Af stadsarkivar Henrik Zip Sane

1. del

Omkring århundredeskiftet var Farum et ret almindeligt landsogn med godt 1200 indbyggere. Sognet dannede rammen om et kommunalt styre, hvor som vanligt egnens fremstående bønder førte det store ord.

De absolut ledende ejendomsbesiddere sad på henholdsvis den lille herregård Farumgård mellem Farum Søens nordre bred og den gamle Farum landsby, og på den store gård Frederiksminde i Bregnerød i den nordligste ende af sognet. Slægtsskab og åbenbare fælles økonomiske interesser forbandt de øvrige gårdejere, så de reelt sad med den udelte magt i Sognerådet, hovedsagelig med til børlig hensyntagen til de store kolleger på Farumgård og Frederiksminde.

I perioden fra ca. 1900 til ca. 1930 skulle der imidlertid komme til at foregå en sådan rystelse af magtforholdene og udviklingsgrundlaget, at det kun kan sammenlignes med udviklingen i 1960'erne og 1970'erne i Farum med "storcenter", "Farum Midtpunkt", "det berømte klima i byrådet" osv.

En indgang til at danne sig et første overblik vedr. den ældre udvikling kan meget vel være at følge i etatsråd, sagfører Alfred Sørensens spor, fra han første gang begyndte at interessere sig for Farum i 1905 til han døde i 1927.

For ham starter interessen for Farum med interessen for Slangerupbanen. Alfred Sørensen kom fra Ringkøbing, havde som jurist først været fuldmægtig ved Bregentved-Gisselfeld Birk senere by- og herredsfuldmægtig i Køge. I Køge startede han egen sagfører-

virksomhed med speciale i udstykningsforretninger. Dette var en så indbringende forretning at han kunne stifte Køge Bank og Køge Aktiebryggeri blandt anden virksomhed. Det blev til sæde i Køge Byråd og hans interesse for jernbaneprojekter førte til at han blev en af initiativtagerne til opførelsen af Køge-Ringsted Jernbane, hvor han var formand for bevillingshaverne. Det var iøvrigt på dette projekt han i 1913 erhvervede sig sin titel som etatsråd.

Opførelsen af Slangørupbanen havde været længe under vejs, da det endelig lykkedes at komme igang. Aktieselskabet Slangørupbanen begyndte endelig at bygge i 1904, og samtidig satte det en udvikling igang i Farum.

I efteråret 1905 viste Alfred Sørensen interesse for Farumgårds jorde. Disse var placeret umiddelbart op til det planlagte baneterræn og lå faktisk mellem en kommende stationsbygning og så den gamle Farum landsby, hvis bebyggelse stadig var koncentreret omkring en hovedgade. Ejeren af Farumgård var jægermester Sehested. Han havde større økonomiske problemer, og måtte årligt bruge en del energi på at holde Sognerådets skattemæssige in-

teresser fra døren. Det havde dog hidtil ikke været et problem for "man hjalp vel hinanden". Jægermesterens økonomiske problemer gjorde det imidlertid svært for ham at følge den store mulighed op som lå i hans jordes beliggenhed. Så han besluttede at sælge størstedelen af jorden fra og så røde et par godbider. Det blev til at der med Alfred Sørensen som formand og forretningsfører blev dannet et aktieselskab, A/S Farumgaard, som 25.04.1906 overtog ca. 180 td. land fra jægermesteren, som iøvrigt selv fik sæde i aktieselskabets bestyrelse. Tilbage havde jægermesteren for sig selv og sin hustru Bertha, alene selve bygningen Farumgård, lidt jord til park og søbred, samt en plet jord sydøst for det kommende baneterræn, nemlig Fiskebæk. Her lå siden en god halv snes år Hotel Fiskebæk med restaurationsvirksomhed.

A/S Farumgaard skulle omsætte de 180 td. land i penge gennem udstykninger. Jorden blev målt op, som en forberedelse. Nu da Al-

fred Sørensen var igang, og endda muligvis umiddelbart inden han kunne være sikker på at salget af Farumgårds jorde til det ny aktieselskab ville gå i orden, så lod han lige sin landinspektør opmåle Frederiksmindes jorde i Bregnerød. Det ville jo være godt at have noget i baghånden. Dette ville jo i givet fald, altså hvis et opkøb af Frederiksmindes jorde var blevet aktuelt, så have betydet at Alfred Sørensen måtte regne med at han kunne få påvirket baneføringen nord ud af Farum, hvis jorden skulle sikres værdistigning. Dette blot for at antyde Alfred Sørensen økonomiske sans, strategiske evner og muligheder.

Jægermester Sehested skaffede sig hurtigt beværter- og spiritusbevilling til sit Hotel Fiskebæk. Samtidig måtte han dog lide det første nederlag overfor Sognerådet. Den 11.09.1906 nægtedes han den ellers traditionelle tilbagebetaling fra Sognerådet af hans erhvervsskat, trods hans henvisning til at han også beskattedes i Københavns Kommune. Selv samme dag må Sognerådet i Farum generelt have haft lyst til at vise tænder, for man afviste et andragende fra A/S Farumgaard, altså Alfred Sørensen, om gæstgiveri og krohold ved jernbanestationen "da man finder Sognet tilstrækkeligt forsynet med Beværtningssteder".

Det skulle vise sig at disse beslutninger kom til at kaste terningerne til et årelangt og slidsomt, men til tider ganske underholdende spil om Farums udvikling.

Det var underholdningen og beværtningen af københavnernes, kampen stod om. Der skulle ikke megen fantasi til at forestille sig de muligheder der lå i at have udskænkingsret i nærheden af stationen. Status i 1906 var altså at der var det såkaldte Farum Hotel, som var placeret i den gamle landsby nogle minutters gang fra stationen. Her havde der i mange år været kro med fuld beværtning året rundt. Det var de stedlige bønders sted. Nu var så i den modsatte retning fra stationen Hotel Fiskebæk som nu fik nye muligheder. Det var jægermester Sehesteds investering og 27.12.1906 fik han Sognerådets tilladelse til at drive beværtning og gæstgiveri her året rundt.

I marts 1907, da Slangrupbanen havde været i drift i et halvt års tid, fik desuden en fru Vibeke Hansen og en gårdejer P.Leth tilladelse til, uafhængigt af hinanden, at drive konditorvirksomhed i nærheden af stationen, dog uden udskænkning af stærke drikke.

Samtidig ansøgte A/S Farumgaard atter om tilladelse til at bygge og drive hotel ved jernbanen, og nu fik Alfred Sørensen sin tilladelse, dog sådan at Sognerådet alene tillod hotel- og gæstgiverivirksomhed, og f.eks. krævede opførsel af tilhørende rejsestald, men ikke et ord om de stærke drikke.

Jernbanehotellet blev bygget, og Alfred Sørensen solgte på aktieselskabets vegne hotellet til en Peter Christian Petersen. Denne var en af Alfred Sørensens gamle medarbejdere fra sin Køgevirksomhed, og hotellet var da også købt med bl.a. lån fra Alfred Sørensen. Så denne havde jo store interesser i at gøre

hotellet til en indbringende forretning.

10.11.1908 søgte hotelejer P.C.Petersen tilladelse til fuld beværtning for Jernbanehotellet, hvilket Sognerådet nægtede. Igen 20.04.1909 søgte han, men som Sognerådet førte til protokol: "Hotelejer P.C.Petersen andrager atter om Anbefaling...En skrivelse fra samme vedtog man at tilbagesende med Bemærkning, at man i Betragtning af dets delvis fornærmelige Tone ikke fandt sig foranlediget til at besvare det".

Brevet er desværre gået tabt, men vi ved dog at P.C.Petersen, og dermed Alfred Sørensen, et par måneder efter fik den lille sejr at Frederiksborg Birk gav tilladelse til at der på Jernbanehotellet "afholdtes billard" mod en mindre årlig afgift.

Mens bevillingskampens første runde stod på, var de første udstyknings på aktieselskabets jorde imidlertid foretagne, og det var nu klart at en forbindelsesvej mellem "det gamle Farum" og "det nye Farums station" var væsentlig. Midt på den gamle hovedgade i Farum landsby var rejst en bankbygning, og fra denne og op til stationen var ført en ikke autoriseret vej. Hvis nu Alfred Sørensen kunne få gjort denne til offentlig vej, ville han og A/S Farumgaard kunne undgå kostbare anlægs- og vedligeholdelsesudgifter, men 10.08.1909 nedstemtes dette i Sognerådet, dog kun med 4 stemmer mod 3. Da aktieselskabet et par måneder senere havde fået en række beboere til at rejse kravet om optagelsen på den offentlige vejliste, opretholdt Sognerådet sin nægtelse.

10.01.1910 ansøgte P.C.Petersen igen om spiritusbevilling, og igen afvistes han af Sognerådet. Så klagede han til Frederiksborg Amtsråd, men 09.03.1910 fastholdt Sognerådet sit afslag i sit svarbrev til Amtsrådet. Så forsøgte Alfred Sørensen at gå mere radikalt til værks. Fra Indenrigsministeriet forlangte man i et brev 10.01.1911 at afgørelsen om spiritusbevilling til Jernbanehotellet skulle afgøres ved en folkeafstemning.

I Sognerådets forhandlinger kan så læses: "Den 25de Januar 1911 foretoges i Hotel Farum efter Indenrigsministeriets Forlangende en Afstemning blandt de kommunale Vælgere i Farum Sogn om hvorvidt der bør gives Ejeren af Jernbanehotellet Peter Christian Petersen, Ret til at beværte med stærke Drikke. Afstemningen lededes af Sogneraadets Formand, Dyr læge Marke og dets Medlemmer Gdr. R.Rasmussen og Forpagter Hans Hansen samt som Suppleant Gartner Jensen. Til Grund for Afstemningen lagdes den kommunale Valgliste for Aaret 1910-11, paa hvilken der oprindeligt fandtes 504 Vælgere. Af disse er inden Afstemningsdagen udgaaet 38 paa Grund af Død eller Bortflytning. Der afgaves 179 Stemmesedler, hvoraf 1 var mærket med et Kryds og 1 erklæredes ugyldig paa Grund af Navns Paaskrift. Af de 177 gyldige Stemmesedler lød de 133 paa Nej, de 44 paa Ja. Afstemningen foregik fra kl.3-5 og fra kl.6-8 Efterm."

Trods alle disse indpakninger i flot formalia, er det svært at

se bort fra det forhold at afstemningen fandt sted på Hotel Farum, altså et sted hvor positiv interesse for bevilling til Jernbanehotellet kunne ligge på et lille sted.

Sognerådet var ikke mod udvikling i det hele taget, men ville sikre sin stands indflydelse og dermed den fortsatte eksistens af landbrugernes dominans. Slingerupbanen var de for så vidt meget interesserede i og 10.09.1912 underskrev de en opfordring til regering og Rigsdag med opfordring til forlængelse af banen fra Slingerup mod Hundested. Sognerådet ville altså gerne have at Farum Station og dermed dens indtægter voksede. Men var forsigtig med hensyn til at lade et stationsbymiljø udvikle sig.

10.12.1912 henvendte P.C.Petersen sig igen for at få sin bevilling til spiritusudskænkning på Jernbanehotellet; atter fik han sit afslag. 11.11.1913 kom endnu et afslag. Og 20.04.1914 kom endnu et. Nu havde P.C.Petersen fået nok. Han havde fået svært ved at få tingene til at hænge sammen da han oplevede sine kunder efter spisning gå over til enten Fiskebæk Hotel eller Farum Hotel. Da Sognerådet tillige, trods velvillig indstilling fra Finansministeriet (Alfred igen), nægtede at eftergive P.C.Petersens skattegæld, gav han op.

Friske kræfter kom til. 08.09.1914 søgtes der sidste gang i P.C. Petersens navn; den 12.01.1915 søges der i restauratør U.Brandts og som sædvanlig med afslag. Men U.Brandt viste med det samme sin stil. Han krævede og fik en afstemning i Sognerådet 16.03.1915, med 6 stemmer imod og 1 som undlod at stemme. Interessant er det at Sognerådet efter at have læst hans krav blot skrider til afstemning. Ikke om man et øjeblik tænker på det betimelige i at en borger stiller sådant et krav.

Restauratør U.Brandt var en overgangsfigur, men den nye ejer restauratør Christian Nielsen søger naturligvis allerede ved sin tiltrædelse i eget navn, 20.04.1915. Naturligvis med afslag til følge.

I mellemtiden havde hotelejer Nicolaisen for Fiskebæk Hotel, som var kommet til ved jægermester Sehesteds død, kommet til at træde lidt for hårdt på moralen i de økonomiske muligheds navn. 20.04.1915 søgte han Sognerådets tilladelse til at "holde Konsert og Bal på Helligdage (kl.4-11) i perioden 1.maj til 1. oktober". Dette blev naturligvis afslået.

Men det viser hvilke muligheder der med banens popularitet og Farum som udflugtsmål var kommet.

08.06.1915 modtog Sognerådet så et skriftligt krav om ny folkeafstemning vedr. spiritusbevillingen. Brevet var underskrevet af mere end 100 borgere, og deres ønske var en begrænset udskænkingsret på Jernbanehotellet overfor "Tilrejsende og Turister i Tiden fra 1.Maj til 1.November". Denne udformning understreger endnu engang at det var konfrontation mellem nyt og gammelt. Afstemningen holdtes 16.06.1916 (hurtig proces), og af 220 afgivne

stemmer var 109 for, 107 imod og 4 erklæredes ugyldige.

Det var det mindst mulige flertal, men det var nok. Sagens udvikling var vendt. Allerede året efter kunne Jernbanehotellet få Sognerådets billigelse af at holde åbent til kl.23 om aftenen.

For etatsråd sagfører Alfred Sørensen var tiden moden til at sætte stort ind i Farum. Vi skal erindre os at Farum-sagen kun var en mindre del af hans virksomhed. I nogle erindringer fra begyndelse af 1920'erne skriver han faktisk at hans aktive tilværelse stoppede nu. Kampen om bevillingen havde kun været et lille hjørne af begivenhederne indtil nu. Udstykningerne af Farumgårds jorde gik hurtigt, og salgene ligeså. Når folk opholdt sig på stationen kunne de se flotte plakater som lokkede med godt beliggende jord i nærheden. Fra 1910 var stationsforstanderen Johannes Jespersen, og han kom hurtigt ind i både Farums offentlige liv og i forbindelse med Alfred Sørensen. Han var uofficiel kasserer for Menighedsrådet og medlem af Bygningskommissionen, men han var også en effektiv kontaktperson for dem der viste interesse i Alfred Sørensens jord, så effektiv at han modtog salær som en anden ejendomsmægler. Og så blev han jo en god mand for Alfred Sørensen at have placeret i Bygningskommissionen, og med den indflydelse hans kontakter kunne give, når den megen debat om vejene over Farumgårds jorde stod på.

Alfred Sørensen havde i 1915 i flere år haft sit hovedkontor i Københavns centrum, og delte kontor med overretssagfører Rudolf Sand. I de næste år skulle det vise sig at deres samarbejde kunne skubbe Farums Sogneråd når det var nødvendigt.

Hvad handlede det egentlig om med disse vejdiskussioner som allerede havde stået på i nogle år? For udstykningsvirksomheden A/S Farumgaard var det klart at når Farums beboere ønskede gode forbindelsesveje mellem den gamle landsby og så stationen, så var målet for aktieselskabet at få afgivet mindst mulig jord til veje, da denne jord jo fratoges den der kunne udstykkes til be-

boelsesloder og dermed kunne omsættes i penge, og dels var målet at få vejene gjort til offentlige kommunale veje, da man dermed kunne ligge vedligeholdelsesproblemerne over på de kommunale udgifter.

Med bevillingssagen på plads og udsigten til et stærkt accelereret tempo i udskiftningerne, tilbød Alfred Sørensen i sommeren 1915 Sognerådet en mindre aktiepost og en bestyrelsesplads i A/S Farumgaard. Det turde Sognerådet ikke. Man skal her vide at man havde fået tilbud om en aktiepost på kr. 20.000 som kunne erhverves til pari, mens kommunens årlige indtægter beløb sig til ca. kr. 100.000. Men Sognerådet opfordrede istedet Farum Grundejerforening til at optage forhandlinger med Alfred Sørensen.

Artiklen afsluttes i næste nummer.

GENERALFORSAMLING

Generalforsamling afholdes den 25. oktober 1989 kl. 19.30 i foredragssalen ved Frederiksborg Slot

Generalforsamling afholdes den 25. oktober 1989 kl. 19.30 i foredragssalen ved Frederiksborg Slot.

Foredrag ved museumsdirektør Mette Bligaard, Frederiksborg Slot.

Skorstensfejer ved Hørsholm

Af Mogens Wellendorf, Kokkedal.

Fra den første skorstensfejer Gudmand Olsen, som Chr. IV ansatte i 1639 ved sine slotte, skulle der hengå helt til 1778, førend skorstensfejerlauget oprettedes. Fra 1748 havde København været delt i 3 distrikter og disse blev i 1778 besat med G.Gliese, G.Pfeiffer og Samuel Staurinsky, hvilken sidste blev oldermand.

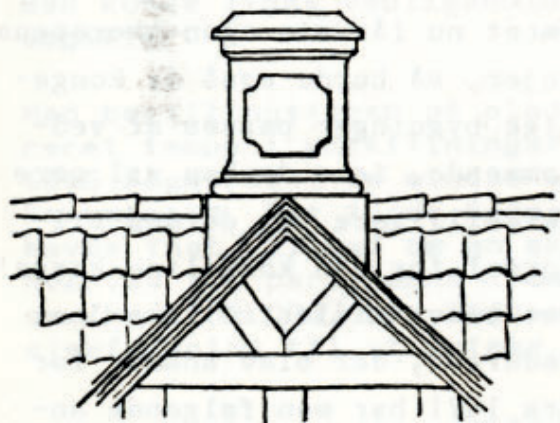
1820 skriver amtsforvalter Selmer til amtmanden, at den hidtidige skorstensfejer i Hørsholm amt, Peder Leth i Niverød er død, og det anbefales, at

hans medhjælper husmand Jens Pedersen i Niverød ansættes som hans efterfølger, og eftersom de kongelige bygninger ved Hørsholm hidindtil har været tilset af mester Staurinsky fra København; mener Selmer at hvis amtet nu får sin egen skorstensfejer, så burde også de kongelige bygninger passes af vedkommende, især da han vil gøre det billigere, og dermed til fordel for den kongelige kasse! Det blev imidlertid ikke Jens Pedersen, der blev ansat, for fra 1821 har man følgende an-

sættelsesbrev for P.C.Wulfsback:

"Hans Nicolay Arctander Kongelig Majestæts Amtmand over det samlede Fredericksborg Amt Ridder af Dannebrog Gjør vitterligt: Da Skorsteensfejer Poul Christopher Wulfsback haver ansøgt om den for Hirschholms Bye, samt Bloustrød, Karleboe, Birkerød, Grønholt og Asminderød Sogne/: under sidste indbefattet Fredensborg Bye:/ Ledigværende Skorsteensfeier=Tieneste og han behørig har legitimeret sig dertil at være kvalificeret, saa bliver herved bemeldte Skorsteensfeier P.C.Wulfsback beskikket til Skorsteensfeier i foranførte District paa Vilkaar

1. At han tager stadig Boepæl Hirschholm Bye
2. At han 4re Gange om Aaret nemlig hver tredie Maaned og i Særdeleshed ved hver Paaske og Mikkelsdags Tid skal indfinde sig enten selv eller ved holdende troelige

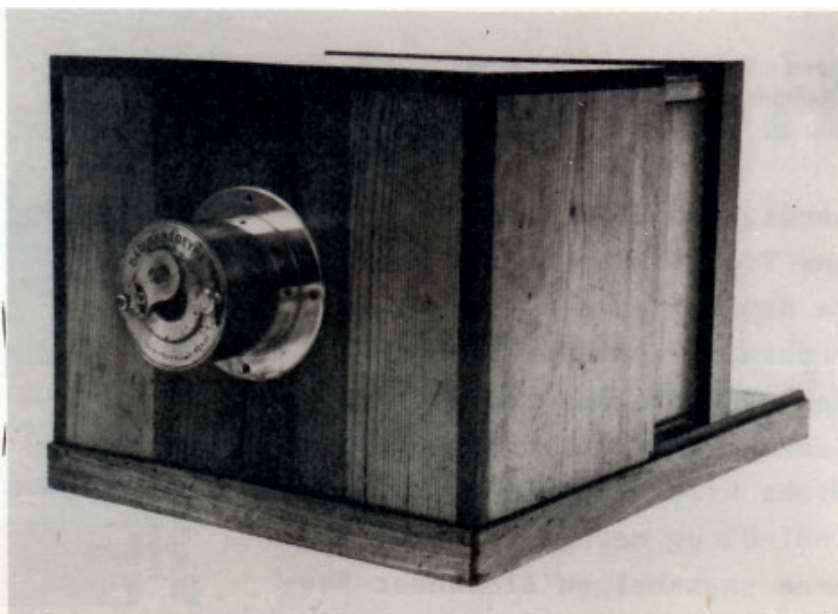
Svende, overalt i det ham tillagte District for at feje enhver Beboers Skorsteen, som Saadant forlanger, og nyder han derfor for en Gaardmands Skorsteen 12 rbd., en Huusmands Skorsteen 8 rbd., for Lyststæders, Fabrikkers og Kroers Skorsteene 24 rbd. og forsaavidt derved gennemgaaes flere Etager, da 16 rbd. for hver Etage, hver Gang samme fejes.

3. At han som forsaavidt Landdistrictet angaar er Branddirecteuren og for Hirschholm Bye, Birkedommeren underordnet, er pligtig at adlyde uopsættelig enhver Ordre, som ham hans Forretnings vedkommende at disse gives
4. Skal han paa sit anbetroede District indfinde sig ved enhver Ildsvaade, der kommer ham til Kundskab
5. For Forsømmelse eller Overhørighed er han underkastet en Mulct efter Politimesterens Kjendelse fra 1 til 10 rbd. og er han saaledes tredie Gang bleven mulcteret og gjentagen gjør sig skyldig i Forsømmelse og Overhørighed maae han vente Afskeed uden Videre Søgmaal

Dets til Bekræftelse under min Haand og Segl Fridericksborg den 5te Julii 1821 Arctander"

(L.S.)

Solens Kunst

Danmarks Tekniske Museum i Helsingør åbnede den 1. juli en spændende særudstilling kaldet SOLENS KUNST.

For 150 år siden skete der noget i en Tryllelygte. På en specielt præpareret sølvoverflade dannedes en lystegning; det var lysets spor, udført af naturens blyant; en solens kunst.

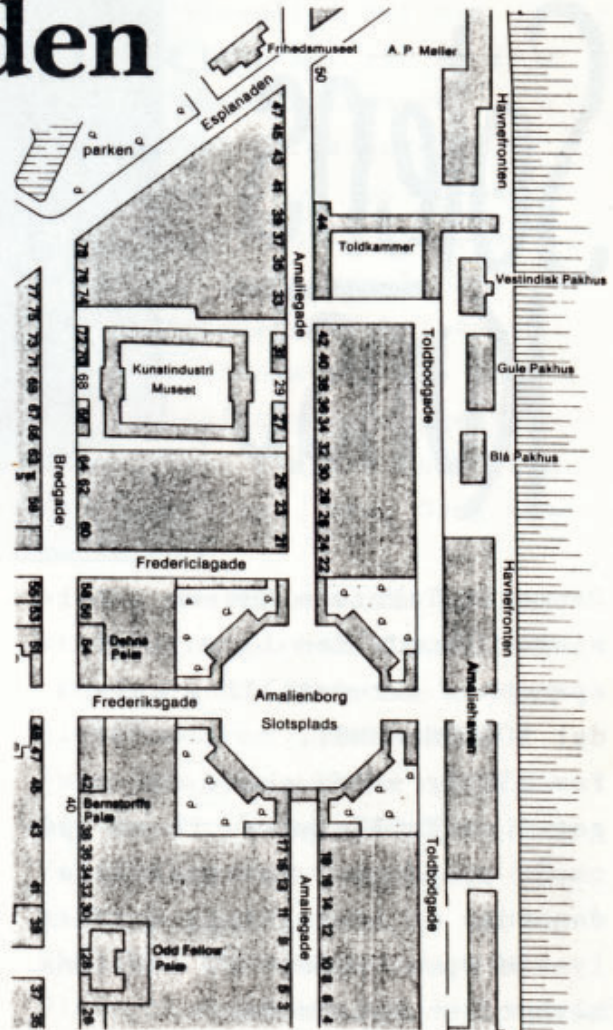
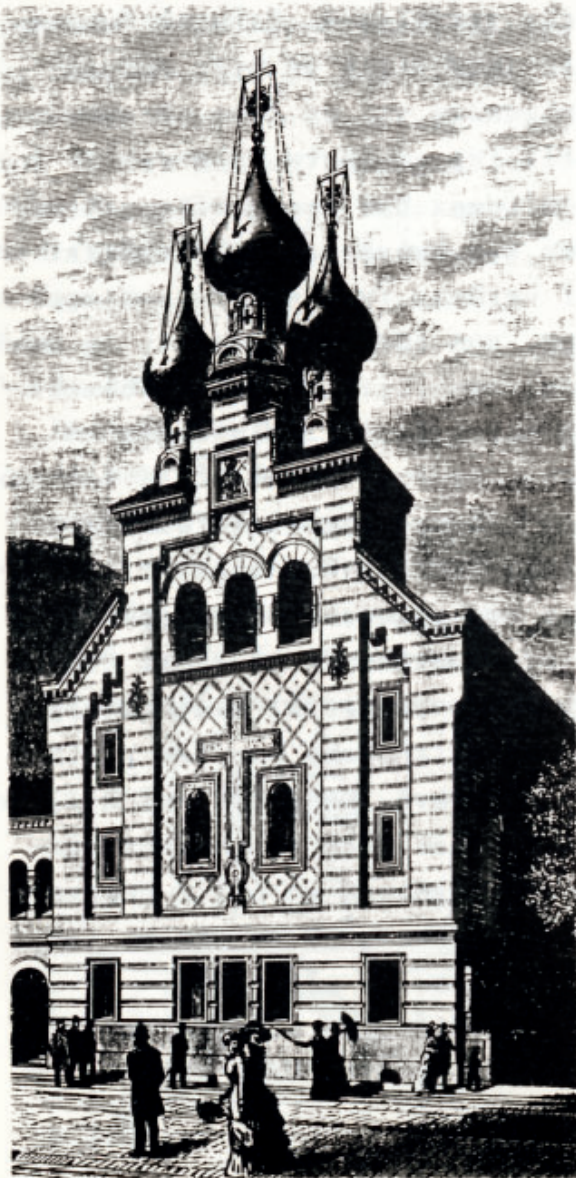
Ja, hvad skulle man egentlig kalde denne forbavsende og uhyre detaljerede afbildning af naturen. Uden vi idag tænker over det, fordi vi bruger det fremmede ord "fotografi", ja så blev det "lystegning" det kom til at hedde. Den første opfindelse, der kunne fremstille nøjagtige fotografier ved en proces, der fik stor udbredelse, var daguerreotypiet, opfundet af franskmanden Daguerre i 1839. Og netop 150-året for denne opfindelse er anledningen til at fejre fotografiets fødsel over

hele jordkloden. Teknisk Museum har imidlertid en helt speciel anledning til at lave en særudstilling om dette. I museets samlinger har man nemlig eet af den kun halve snes eksemplarer af verdens første fotografiapparat, som idag er bevaret, og museets er vist det eneste bevarede her i landet. Historien om dette apparat er noget af det man kan opleve på museets særudstilling. Det sjældne apparat er sammen med en masse andre spændende ting, heriblandt et stort Camera Obscura, som er et kæmpemæssigt fotografiapparat man kan gå ind i og opleve, hvorledes et billede af området uden for museet kommer ind gennem et hul i ydervæggen og dannes på en skærm, noget af det der er udstillet. Særudstillingen er åben indtil 1. oktober alle dage fra kl. 10-17.

-lbm-

Frederiksstaden

Lørdag den 23. september 1989
gør Frederiksborg Amts Historiske Samfund en afstikker til hovedstaden, nærmere betegnet den såkaldte Frederiksstad i København med et besøg i den russiske kirke i Bredgade, opført 1881-83 og navngivet efter kirkenes skytshelgen Alexander New-

skij. Kirken stod forøvrigt færdig ca. 10 år før marmorkirken. På turen vil der tillige blive fortalt om det pragtfulde fæstningsanlæg Kastellet, om Nyboder, Frederiks Hospital (nuv. Kunstindustrimuseum), Amalienborgpalæerne, Amaliehaven og andet seværdigt.

Turen er beregnet til at vare omkring 2½ - 3 timer. Man mødes foran Østerport Station kl. 14. Gæster er naturligvis velkomne.

P.s.v.

Hans Christian Jarløv.